

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a VI-a
După Paști**

Iar Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit. Și stăpânii ei, văzând că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au în piață înaintea dregătorilor. Și ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră. Și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le facem, fiindcă suntem romani. Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, lăudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliiile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănile lor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.
Fapte XVI, 16-34

Evangelhia la Duminica a VI- a După Paști

Și trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a

răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei.

Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui?

Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-

a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsimdu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui. **Ioan IX, 1-38**

Vindecarea orbului din naștere

Un orb din naștere primește vindecare de la Hristos. Ucenicii auzind că acesta nu a văzut niciodată, îi cer socoteală Învățătorului:

"Cine a păcătuit: acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?" (Ioan 9, 2).

Întrebarea apostolilor cu privire la păcatele orbului este fără sens, dacă ținem seama că acesta nu văzuse niciodată. Dacă orbirea ar fi fost cauzată de propriile păcate, atunci acestea ar fi trebuit săvârșite înainte de nașterea sa, deci într-o alta viață. Ori credința în reîncarnare este străină de învățătura Bisericii.

Referitor la păcatele părinților, există credința că noi le moștenim, o credință care nu este conformă cu Sfânta Scriptură. Cei care împărtășesc o astfel de credință ajung să afirme că un copil se naște cu un anumit handicap din cauza păcatelor părinților. Ce trebuie să le spunem acestor persoane? Că după cum nu moștenim vina lui Adam, tot astfel, nu moștenim nici păcatele părinților. Dar după cum orice om vine la existența sa cu o natură omenească îmbolnăvită din cauza căderii în păcat a lui Adam și Evei (nu poate scăpa de moarte), tot așa părinții pot transmite copiilor înclinații spre patimi, dar în niciun caz păcatele lor personale.

Din Evanghelie aflăm că Mântuitorul le-a răspuns: "Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui, ca să se nască orb, ci ca să se arate lucrările lui Dumnezeu în el" (In 9, 3). De aici reiese că sunt evenimente în istorie, în viața noastră, care au ca scop descoperirea prezenței și lucrării lui Dumnezeu.

Pe unii nu-i mulțumește un astfel de răspuns, ba chiar ajung să vadă în ele o neputință a lui Dumnezeu. Afirmă că dacă Dumnezeu ar fi fost atotputernic, nu ar fi îngăduit ca un om să se nască orb. Și-ar fi arătat puterea lucrării Sale în alt chip. E adevărat că Dumnezeu ar fi putut să facă și acest lucru, că doar prin puterea Sa, Marea Roșie a fost despărțită în vremea lui Moise. Dar și

în astfel de cazuri, omul despărțit de Dumnezeu, ar fi găsit semnelor minunate explicații logice, le-ar fi inclus în categoria fenomenelor naturale.

După cum fariseii nu pun întrebări celui orb și părinților acestuia pentru a se convinge de intervenția minunată a lui Dumnezeu, ci pentru a o exclude, tot așa și noi, nu încetăm să cerem explicații despre existența și lucrarea Sa, nu pentru a crede în El, ci pentru a-L respinge. E bine să reținem că fariseii, învățații timpului respectiv, nu-L recunosc pe Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, ba chiar Îl socotesc om păcătos, în vreme ce orbul vindecat spune: "Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd" (Ioan 9, 25).

Adrian Cocișă (www.creștinortodox.ro)

Ce e cu tine femeie creștină ortodoxă?

Lumea se află într-o cădere permanentă... Păcatul își face loc în sufletele noastre din greu, dar, ceea ce doare cel mai mult, e că, astăzi se pierde chipul mamei, chipul femeii creștine ortodoxe! Ori anume mama, este cea care zidește viitorul copiilor săi, prin învățăturile sale, prin chipul și portul său! Zilele trecute am primit și la rubrica Întrebă preotul

niște doleanțe ale unor creștine de peste hotarele țării noastre în ceea ce privește chipul femeii, doleanțe care m-au pus pe gânduri! Mă gândesc că problema este mai actuală și mai acută ca oricând! Mă gândesc că într-adevăr, se pierde chipul smerit al mamelor noastre! Vă spun sincer, nu îmi imaginez să o văd pe mămică mea în pantaloni, nu îmi imaginez, să văd în pantaloni (Doamne ferește să nu zic vre-o blasfemie) pe cele care astăzi sunt Sfinte, înaintea lui Dumnezeu, pe ceea ce care o numim Maica Domnului - Împărăteasa Cerului și a Pământului! Și dacă conștiința mea îmi șoptește că doar gândul la așa ceva poate fi calificat drept blasfemie, cu cât mai mult, păcatul acesta - ca femeile să se vopsească și să poarte haine bărbătești omoară sufletul? Eu zic, dacă în femeile noastre mai există frică de Dumnezeu, cât de puțină înțelepciune, să nu atragă atenție la cuvintele mele! Și eu sunt om pătimăș, care trăiesc aici în mijlocul ispitelor, iar cuvântul meu, nu neapărat trebuie calificat ca adevăr, fără cercetări adăugătoare! Dar totuși, dacă mai cred în Dumnezeu, le rog, din tot sufletul, pe toate femeile și mai ales pe cele care sunt preotese, să cerceteze cu atenție și să-și facă concluziile de rigoare, din Înțelepciunea Sfintei Scripturi!

Așadar, dacă răsfoim Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, aflăm foarte clar următoarele cuvinte: „Femeia să nu poarte veșminte bărbătești, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeiești, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.” (Deuteronom cap. 22, vers.5). Așadar, prima

întrebare! De ce femeie porți pantaloni? Ori această haină face totuși parte din garderoba bărbătească? De ce faci urâciune înaintea lui Dumnezeu?

În Noul Testament, Sfântul Apostol Pavel sfătuiește și el: Vreau deci ca bărbații să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie și fără șovăire. Asemenea și femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-și lor podoabă din sfială și din cuminenie, nu din păr împletit și din aur, sau din mărgăritare, sau din veșminte de mult preț; ci, din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu. Femeia să se învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită. Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. Dar ea se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruii, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie." (I Timotei cap. II, vers. 8-15). Unde este dragă și iubită femeie îmbrăcăminte cuviincioasă despre care vorbește Sfântul Apostol Pavel? Chiar ai ajuns ca deja și în Biserică, în Casa Dumnezeului celui viu, care categoric îți interzice să te fardezi, să-ți faci împletituri de păr și să porți haine necuviincioase, chiar ai ajuns ca și înaintea Lui să îndrăznești să te arăți așa? Chiar dorești să-L ispitești pe Dumnezeu? Nu te temi? Se vede totuși că nu, pentru că dacă te-ai teme, nu ai îndrăzni într-atât de mult să-L superi prin ceea ce faci! Urâciune este înaintea lui Dumnezeu purtarea pantalonului, urâciune este înaintea lui Dumnezeu purtarea hainelor necuviincioase (chiar dacă sunt și femeiești)! Urâciune este înaintea lui Dumnezeu și diferitele împletituri de păr, după cum Spune Sfântul Apostol, din aur și mărgăritare sau și mai mult, diferitele machiajuri, prin care omul nu face decât să pună la îndoială capacitatea de Creator a Bunului nostru Dumnezeu! Ori purtând machiaje, anume aceasta și facem! Arătăm lui Dumnezeu că nu ne place modul în care acesta ne-a creat și considerăm că prin machiaje, operații plastice s-au rujări ne putem face mai frumoși decât ia reușit lui Dumnezeu! Iartă-ne Doamne și pe noi și pe femeile noastre!

Tot Sfântul Apostol Pavel, își continuă învățăturile sale cu referire la chipul femeii și în Epistola sa către Corinteni: „Orice femeie care se roagă sau proorocește, cu capul neacoperit, își necinstește capul; căci tot una este ca și cum ar fi rasă. Căci dacă o femeie nu-și pune vâl pe cap, atunci să se și tundă. Iar dacă este lucru de rușine pentru femeie ca să se tundă ori să se radă, să-și pună vâl. Căci bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat. Și pentru că n-a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea și femeia este datoare să aibă (semn de) supunere asupra capului ei, pentru îngeri. Totuși, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul. Căci precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul este prin

femeie și toate sunt de la Dumnezeu. Judecați în voi înșivă: Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit? Nu vă învață oare însăși firea că necinste este pentru un bărbat să-și lase părul lung? Și că pentru o femeie, dacă își lasă părul lung, este cinste? Căci părul i-a fost dat ca acoperământ. Iar dacă se pare cuiva că aici poate să ne găsească pricină, un astfel

de obicei (ca femeile să se roage cu capul descoperit) noi nu avem, nici Bisericile lui Dumnezeu. (I Corinteni, cap. XI, vers. 5-16).

„Iar dacă este lucru de rușine pentru femeie ca să se tundă ori să se radă, să-și pună vâl." Care rușine Sfinte Apostole?

Aceasta nu mai e rușine astăzi! Acest păcat Sfinte Apostole la femeile noastre a devenit normă... Roagă-te Sfinte Apostole ca Dumnezeu nostru să ne ierte și să ne miluiască și să ne întărească! Iar pe femeile noastre să le întoarcă de la păcat!

Astăzi, mergem și mai departe! Mergem la legiferarea prostituției! Mergem la avorturi! Mergem la aceea că, corpul femeii, corpul celor care mâine trebuie să fie mame, a devenit marfă, carne vie care se vinde și se cumpără! Totdeauna mi-am pus întrebarea: Cum aceste femei se vor uita în ochisorii copilașilor săi? Ce o să le spună, atunci când copilașii să-i vor privi filme, în care mamele lor se dedau desfrâului, se dedau plăcerilor trupești, batjocorind creația lui Dumnezeu! De fapt, mă tem tare mult că și copilașii născuți de astfel de femei vor fi copii ai păcatului, care nu vor ști nimic decât de desfrâu și de industria plăcerii! Sărmanii! Niște copilași ai morții...

Fetelor, mamelor, femeilor, punicelor! Poate e timpul să ne trezim, ce ziceți? Poate e timpul să ne gândim la Hristos? Sfârșitul se apropie! Nu vă distrugeți pe Dvs. Nu vă distrugeți soții, copilașii, familiile! Fiți vă rog mult - lumină, de care atât de mult are nevoie astăzi pământul nostru! **Preot Iulian Rață** (www.ortodoxia.md)

Sărmanii purtători de sutana

Ai toate șansele să sară pe tine tot felul de cerșetori, alții te privesc ca pe o piață rea și fac diferite semne obscene, unii te cataloghează un ciudat, o umbră a trecutului medieval, tinerii se

opresc din sărut în parc când te văd, cei mai îndrăzneți fac o poantă sau zic o imprecuație de duzină când te văd.

Preoții și călugării ortodocși poartă reverendă, un fel de veșmânt mare, până în pământ, negru, care mătură propriu-zis pământul. Ea mai este numită sutană și este semnul distinctiv al osebirii, afierosirii către Dumnezeu. Trebuie să spunem că veșmintele lungi până la pământ au fost o permanență în lumea antică, fiind purtate mai ales de popoarele răsăritului mediteranean. Pentru o mai bună documentare, a se consulta o istorie a vestimentației umane.

Mai târziu, călugării au fost cei care au generalizat purtarea rasei, tradiția fiind apoi impusă și preoților de mir. Culoarea neagră reflectă moartea patimilor și a lumii acesteia pentru purtătorii de sutană, este un simbol al monahismului (și sacerdotului) și un semn distinctiv al prezenței lor.

De multe ori m-am întrebat de ce e atât de importantă purtarea reverendei cel puțin în parohia unde slujești ca preot? Culoarea neagră atrage razele soarelui asupra purtătorului, în special în zilele de caniculă, amintindu-ți de fierbințeala pustiei sau a iadului. Ai toate șansele să sară pe tine tot felul de cerșetori, alții te privesc ca pe o piază rea și fac diferite semne obscene, unii te cataloghează un ciudat, o umbră a trecutului medieval, tinerii se opresc din sărut în parc când te văd, cei mai îndrăzneți fac o poantă sau zic o imprecuație de duzină când te văd. O mulțime de „judecători” au ceva de comentat, de judecat, de scornit despre preoți. Dacă ești la magazin, ești un îmbuibat, dacă ai mașină, ești bogătan și hoț, dacă nu ai, ești un nimeni cu pretenții. Dacă ai copii mulți, ți-a plăcut dulceața acestei lumi. Dacă nu ai, ești un fățarnic izvoditor de avorturi. Supraviețuitorii comunismului agresiv, când era un preot la 7 sate, insistă aberant pe bogăția preoților, deși preoții bogați sunt doar o minoritate.

De asemenea, lungimea reverendei până în pământ te face vulnerabil la ploaie, noroi, praf, care sunt din belșug pe meleagurile noastre. Apoi la vreo muncă grea, schimbând o anvelopă la mașină, cărând mobilă, ducând gunoiul ș.a.m.d. reverenda se poate vădi o piedică. Lungimea ei e problema, mai ales când ai un copil de 17 kilograme în brațe, vreo doi de mână, vreo câteva sacose, urci scări și te împiedici în ea.

Mai apoi reflectând la prezența ei semnică în societate și în Biserică, mi-am dat seama că reverenda preotească este direct proporțională cu vocația de preot. Preoția nu înseamnă nicidecum separare valorică de vulg, închidere în turnul liturgic de fildeș al slujirii, distincție savant-livrescă, aristocrație sacerdotală, elită a firii, o tagmă de mediatori superiori, care privesc condescendent către massa perditionis. Preoții nu sunt prinții Bisericii, nu au moștenit împărăția pământească și nu au vreun titlu nobiliar din ceruri. Ei sunt tocmai urmașii umili ai apostolilor care arau cu trupurile lor noroaiile acestei lumi pentru a pune sămânța Evangheliei în barbari. Preoții sunt oamenii care pătrund în orice casă, indiferent de nivelul ei de igienă (și spirituală), care îmbrățișează pe

cei bolnavi, se ating de muribunzi, se roagă pentru cei pierduți. Preotul este omul următor a Marelui Spălător de picioare al umanității, omul Fiului Omului, care nu are unde să-și plece capul Său. Biserica este spital, nu tribunal, spunea Marele Hrisostom, și în ea vin oamenii zdrobiți, săraci, bolnavi, pierduți, muribunzii căutători de veșnicie. Reverenda, așa plină de praf, trebuie mereu spălată și trimisă înapoi în misiune prin colbul acestei lumi, pentru a mătura gunoiul umanității și a vesti Împărăția curăției nemuritoare. Ea e inevitabil plină de pământ, așa cum sunt și sufletele care pulsează în mâinile de humă ale preotului, așteptând izbăvirea de durere.

Sfântul Apostol al neamurilor, dumnezeiescul Pavel, spunea din înălțimea plină de lacrimi a vedeniilor cerești: „Noi suntem nebuni pentru Hristos, voi însă înțelepți întru Hristos. Noi suntem slabi, voi sunteți tari. Voi sunteți plini de slavă, iar noi plini de necinste. Până în ceasul de acum flămânzim și însetăm, suntem goi și suntem palmuiți și pribegim, și ne ostenim muncind cu mâinile noastre. Ocărăți fiind, binecuvântăm. Prigoniți fiind, răbdăm. Huliți fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor până astăzi” (I Corinteni 4, 10-13). Acesta este imnul suprem al preoției în Biserică. Ea e puterea venită din cer, mai mare decât orice stăpânire a acestei lumi, de a binecuvânta umanitatea. Este forța lui Dumnezeu dăruită unor oameni de lut, de a ierta păcatele, chiar și celor care te condamnă la moarte. E lumina de a iubi pe cei ce te urăsc, de a te ruga o viață întreagă pentru ucigașii lui Hristos, de a păstra deschise rănile Crucii pentru ca Sângele lui Dumnezeu să curgă și să vindece pământul întreg. E cutremurul de a-L frânge pe Dumnezeu pentru ca umanitatea să nu se frângă în moarte veșnică. E durerea de a fi blestemat și de a binecuvânta mereu. E suferința de a fi judecat și de a anula prin spovedanie judecata.

Omul pierdut, purtător de reverendă, semn al morții, e slujitorul Celui înviat pentru veșnicie. Rostește cuvintele de dezlegare, și din cer smerindu-Se infinit, Dumnezeu desființează păcatul și rana din suflet. Binecuvintează cu mâini de țărână și Împăratul veacurilor dăruiește pace de sus, pace tuturor. Introduce mâna sa în apă tremurând și apa ascultătoare de Oceanul infinitei iubiri nu se mai strică niciodată. Străpunge pâinea mică de la Proscomidie, și Înșuși Împăratul, Miel și Arhieru, se junghie în taină în cerurile iubirii Sale. Ridică mâinile către cer, și Duhul Sfânt, Mângâietorul sfințește Darurile și universul pregătindu-le de rai. Poartă în căușul palmelor Pâinea frântă care este Trupul cel nemuritor al lui Dumnezeu. Dăruiește oamenilor fără să merite (nici ei) puterea de a se hrăni cu Hristos prin Euharistie.

Închide ochii celor ce pleacă din această viață și se umple pe mâini de lacrimile de pocăință care șterg o viață de păcate. Ascultă păcate înfricoșătoare care-l umplu de întuneric, și Hristos aduce iertarea și lumina veșnică. Alungă toată ziua dracii de prin ungherele firii și apoi se plânge de ispitele pe care le aduc aceștia familiei sale.

Preoția este cea mai cumplită durere și cea mai infinită bucurie. E plângerea zdrobită de a-L căra în mâini nevrednice pe Dumnezeu, plin de Sânge, împreună cu toate suferințele acestei lumi. E frica de a cădea în abisurile neînțelegerii de pe culmile Liturghiei veșnice. Acum îmi aduc aminte de cuvintele tatălui meu din altar, pe vremea când priveam fascinat Liturghia din înălțimea vârstei de trei ani: Teme-te de Potir, iubește-l, nu-ți lua niciodată ochii de la el, o clipă de neatenție și se poate vărsa din tine veșnicia dacă-l verși, să-ți plângă inima, dar mâna să nu-ți tremure niciodată.

pr. Ioan Valentin Istrati (www.ortodoxia.md)

Când osemintele au răspuns «Adevărat a înviat!»

«Proorocește asupra oaselor acestora și le spune: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului!» (Iez. 37, 4)

S-a întâmplat în ziua de Paști a anului 1935, la mănăstirea Sfântul Pavel din Sfântul Munte. După Vecernia Dragostei (a doua Înviere), se obișnuiește să se adune toți părinții în arhondaric, pentru a-și adresa unii altora urările de Paște.

Părintele Toma, proaspăt tuns în monahism, necunoscând rânduiala, s-a dus în față, împreună cu monahii mai bătrâni. Starețul Serafim l-a văzut, dar nu i-a spus nimic. Când părintele Toma i-a zis «binecuvântați», starețul i-a răspuns: «Părinte Toma, du-te jos, te rog, în osuar, și spune «Hristos a înviat» și oaselor părinților adormiți, iar apoi vino înapoi». Tânărul călugăr, simplu, smerit, grăbindu-se să facă ascultare, fără să stea prea mult pe gânduri, a alergat la osuar. Ajuns acolo, a strigat cu glas mare: «Părinți și frați, m-a trimis starețul să vă spun Hristos a înviat!». Atunci s-a petrecut următorul fapt minunat: oasele au început să salte, să scrâșnească, să joace, să sară în sus de bucurie! Un craniu s-a ridicat chiar la un metru de sol și i-a răspuns: «Cu adevărat a înviat Domnul!». După care s-a reaşternut aceeași liniște de mormânt.

Părintele Toma s-a întors după aproximativ zece minute, deși cimitirul și osuarul mănăstirii se află foarte aproape de arhondaric. Cum l-a văzut, starețul l-a întrebat dacă le-a spus «Hristos a înviat» celor adormiți, la care monahul a răspuns că da. Apoi starețul l-a întrebat din nou: «Și ți-au răspuns?». Atunci, bucuros, părintele Toma i-a povestit toată întâmplarea. Uimit, starețul continua să-l întrebe, vrând să se asigure că nu a înțeles greșit.

Binecuvântatul părinte Toma credea că aceasta este rânduiala care se ține la mănăstire în fiecare an și tocmai de aceea nu i s-a părut prea ciudat. Povestirea cu

pricina a fost consemnată în scris de către respectabilul arhieru aghiorit Hrisostom, episcop de Rodóstolos, pe baza mărturiilor părinților de la mănăstirea Sfântul Pavel, care au fost de față atunci când s-a petrecut minunea.

Sursa: *Patericul Athonit*

Doctorul necredincios – o minune a Sfântului Ioan Rusul

În orașelul Limni din insula Évvia trăia și lucra un medic pe nume Mantzóros. Era un medic foarte bun, dar nu credea în Hristos și nici nu era interesat să poarte discuții despre credință și suflet. Vorbea întotdeauna

împotriva credinței, iar opiniile sale în ceea ce privește creștinismul erau de-a dreptul fanatice.

La un moment dat s-a îmbolnăvit, ba chiar foarte grav. Nenorocita de boală îl lovise pe medicul cel necredincios care, pătîmind greu din pricina durerilor, a înțeles că se află la un pas de moarte. Suferind dureri de neîndurat, a fost mutat la Spitalul din Halkída. Aici nu a putut fi spitalizat din pricina gravității bolii lui și l-au trimis, așadar, în Atena, la clinica Pantocrator, care se găsește pe strada 3 Septembrie. Acolo a fost supus unor examene radiologice și chimice, în urma cărora s-a constatat că blestemata de boală îi atacase intestinul gros.

Dat fiind faptul că întreaga sa viață era bine aranjată din punct de vedere social, doctorul putea să spună și să facă tot ceea ce dorea, cu ușurință: opinia lui împotriva lui Hristos și a sfinților era categorică. Pentru el, toate erau minciuni bine ticluite. Singurul adevăr erau păcatul și neînfrânarea. În acestea se refugia atunci când în viața sa își făceau apariția mici nori negri. Dar acum lucrurile erau diferite. Norii negri care până atunci îi umbriseră existența doar din când în când nu mai puteau fi alungați prin metoda pe care obișnuia să o aplice până atunci, care nu era alta decât păcatul.

– Numai în atotputernicul Dumnezeu să nădăjduiești, camarade!

Aceasta era diagnosticul confrăților săi, care îi explicau starea sa în cuvintele rigide de care dispune meseria lor. Bolnavul însuși, doctor fiind, își dăduse singur seama că flacăra nădejdiei e aproape să se stingă. Medicii spitalului i-au spus că, dacă e de acord, poate fi operat chiar a doua zi. Bazându-se pe aceleași cunoștințe medicale pe care se bazau și medicii care-l tratau, doctorul nostru nu a putut decât să fie de acord. Însă cuvintele confrăților săi, „numai în atotputernicul Dumnezeu să nădăjduiești, camarade!”, l-au condus, în ajunul operației, la o rugăciune spontană, venită din străfundul sufletului. Îl

ruga pe Dumnezeu nu numai să-l facă bine, dar și să-l ierte pentru necredința de care dăduse dovadă atâția ani.

În timp ce se ruga, cineva a bătut la ușă și l-a întrerupt. Un tânăr frumos, împingând cu mâinile sale ușa, a intrat în salonul în care se afla doctorul. Între ei au avut loc următorul dialog:

- Ce ai?
- Sunt foarte bolnav.
- N-ai nimic.
- Dar ce spui, creștine? Am cancer intestinal în ultima fază și mâine voi fi operat. Înțelegeți ce mi se întâmplă?
- Nu mai ai nimic. Te-am făcut bine.
- Nu ți-e rușine să vorbești așa cu un om bolnav? Mai îți și bați joc de mine...

- Sunt Sfântul Ioan Rusul. Dacă tot insiști, fă mâine operația și-o să te convingi că n-ai nimic.

Tânărul s-a făcut nevăzut. Doctorul, însă, plin de frământare, a apăsat pe buton pentru a le întreba pe asistente dacă-l văzuseră pe tânărul care ieșise de la el din cameră. Zadarnic, însă, fiindcă nici una dintre asistente nu

văzuse nimic.

În ziua următoare, doctorul a fost dus în sala de operație pentru intervenție. Doctorii, gata de operație, îl auziră dintr-odată pe bolnav spunând că nu e nevoie de operație, fiindcă el e bine cu sănătatea.

- M-a vindecat Sfântul Ioan Rusul.
- Ce tot spui? Frate, suntem în secolul XX, ce tot vorbești?

A luat-o razna confratele nostru, își spuneau medicii spitalului, insistând ca operația să aibă loc, mai ales că bolnavul nu era foarte determinat în împotrivirea lui.

Așadar, l-au anesteziat pentru operație și l-au deschis. Tumoarea nu era nicăieri. Sfântul Ioan Rusul chiar făcuse o minune. Medicii se priveau uimiți unii pe alții, neștiind ce să creadă. Bolnavul era perfect sănătos.

Și toate acestea le povestește tuturor însuși doctorul Mantzóros, oriunde s-ar afla. (www.agioritikovima.gr)

De ce citesc ortodocșii mai rar Sfânta Scriptură?

Locul și rolul Sfintei Scripturi în spațiul ortodox sunt diferite față de spațiul apusean, fie că este vorba de

tradiția romano-catolică, fie de Bisericele și confesiunile protestante sau neoprotestante. Iată câteva dintre aceste constatări la îndemâna oricui:

a. În spațiul ortodox, în general, Sfânta Scriptură se citește mai puțin. Dincolo de aspectul negativ al acestei constatări există și o evaluare pozitivă în ceea ce privește raportarea la Sfânta Scriptură. Există o sfială a credinciosului ortodox care se manifestă atunci când este vorba de citirea Sfintei Scripturi. Aceasta ar fi o motivație. Celelalte sper că vor reieși din cele ce urmează.

b. Sfânta Scriptură nu constituie reperul prim și imediat, și în nici un caz unic, în căutarea răspunsurilor la problemele cu care se confruntă credincioșii. Pentru argumentarea acestei constatări voi invoca numai faptul că ortodocșii nu aleargă la Sfânta Scriptură când au o problemă sau când îi frământă vreo întrebare, ci aleargă la biserică și la preot. Aceasta nu înseamnă, nici pe departe, minimalizarea rolului Sfintei Scripturi, ci vine dintr-o percepție diferită a Sfintei Scripturi și a ceea ce reprezintă Scriptura pentru noi.

c. Sfânta Scriptura nu se citește în primul rând pentru a satisface setea de cunoaștere teoretică, sau pentru a învăța și a afla lucruri despre Dumnezeu sau răspunsuri la întrebări care te frământă. Citirea Sfintei Scripturi este pur și simplu o cale de a comunica cu Dumnezeu, de a te hrăni de cuvântul lui Dumnezeu, așa cum se întâmplă cu lectura scrisorii de la o persoană dragă. Deși ți-ar fi suficientă o singură lectură ca să afli conținutul informațional al ei, o recitești totuși, de multe ori, tocmai pentru că ea reprezintă o întâlnire la nivelul cuvântului cu respectiva persoană dragă. Lectura ei nu satisface setea de cunoaștere ci dorul de persoana dragă, nu-ți lărgește sfera cunoștințelor ci îți îndulcește inima, dă consistență relației tale cu acea persoană.

d. Constatările de mai sus sunt evidente și pentru viața liturgică propriu-zisă a Bisericii. Sfânta Scriptură este prezentă și ocupă un loc important în cultul Bisericii, Sfânta Evanghelie tronând permanent pe Sfânta Masă și fiind citită solemn în multe momente liturgice. Dar, referindu-ne fie și numai la Sfânta Liturghie, momentul central nu este cel al lecturilor biblice, ci momentul central este momentul prefacerii pâinii și vinului în Cinstitul Trup și Sfântul Sânge al Domnului Hristos și împărtășirea credincioșilor. Același lucru este valabil și pentru celelalte Sfinte Taine ca și pentru toate slujbele Bisericii, în cadrul cărora există citirea Sfintei Scripturi, dar ca parte a unei lucrări mai complexe, centrate în cele din urmă pe împărtășirea credincioșilor de Duhul lui Dumnezeu și de lucrarea Acestuia. A se vedea Botezul, Hirotonia, Cununia, Maslul etc. În toate aceste cazuri credincioșii vin la Biserică să se boteze, să fie hirotoniți, să fie cununați, să fie vindecați etc., nu pentru a citi și

studia și pentru a afla ce spune Sfânta Scriptură. Lectura Sfintei Scriptură, nelipsită de altfel din aceste slujbe, este parte a lucrării care se săvârșește de către preot, prin puterea Duhului lui Dumnezeu în fiecare din aceste slujbe.

e. Aceeași situație se poate observa și în ceea ce privește spiritualitatea monahală, un alt reper principal în considerarea spațiului ortodox. Desigur, în pravila și în nevoințele monahului ortodox intră și lectura insistentă, uneori permanentă a Sfintei Scripturi (a se vedea citirea Psaltirii), dar viața monahului este mult mai complexă. Ascultarea, înfrânarea, postul și rugăciunea, privegherea, metaniile par a fi prioritare în viața monahului. Cât privește citirea Sfintei Scripturi, aceasta are o funcție foarte specifică. Monahii vorbesc de puterea Psaltirei în a birui ispitele și a alunga demonii, sau în a limpezi mintea omului spre a afla soluții la problemele cu care se confruntă, nu oferindu-i informații în funcție de care să discernă mai bine între mai multe raționamente logice, ci luminându-i mintea sau simțirea înțelegătoare cum ar spune monahii înșiși.

f. Cât privește spiritualitatea populară, adică modul în care credincioșii simpli, obișnuiți, se raportează la Sfânta Scriptură, aici lucrurile par a fi și mai evident diferite. Credincioșii noștri, trebuie să recunoaștem, citesc puțin și rar Sfânta Scriptură. Se întâmplă aceasta chiar și cu cei mai devotați credincioși ortodocși. Nu facem decât să consemnăm evidența faptelor și să încercăm o evaluare pozitivă a acestora. Oricine poate constata că este mult mai important pentru un ortodox să-și boteze copilul, să se cunune, să-i înmormânteze pe cei dragi cu slujbă la Biserică, să se împărtășească, să facă parastase, colivă și colaci etc., decât să citească Sfânta Scriptură. Un ortodox își poate ierta faptul că nu citește Sfânta Scriptură, chiar dacă își reproșează pe bună dreptate acest lucru, dar nu-și poate ierta să-i moară copilul nebotezat, sau părinții nu spovediți și neîmpărtășiți și fără lumânare.

După cum, este un mare păcat să trăiască bărbatul și femeia necununăți și o mare lipsă să nu facă sfeștanie la casă, spre exemplu! Această ierarhie a lucrurilor este scandaloasă pentru frații noștri protestanți ca și pentru unii teologi ortodocși, dar cred că ea poate fi evaluată pozitiv din perspectiva unei ermeneutici biblice ortodoxe.

Au fost perioade istorice lungi când credincioșii ortodocși nu au avut acces la Sfânta Scriptură pentru că pur și simplu aceasta nu era tradusă în limba lor sau circula în foarte puține exemplare. Sigur că aceasta a fost o lipsă dar nu una vitală. Citirea Sfintei Scripturi nu numai că nu trebuie exclusă, ci trebuie încurajată pe toate căile, dar acum vorbim despre o ierarhie a lucrurilor așa cum apare aceasta în viața de toate zilele.

g. Semnalăm, în treacăt, o atitudine asemănătoare a teologiei patristice și a spiritualității filocalice. Cea mai elementară lectură a acestora ne obligă să constatăm, pe de o parte locul extrem de important al Sfintei Scripturi

în lucrările Sfinților Părinți, iar pe de altă parte raportarea directă și mult mai complexă la istoria continuă a prezenței și a lucrării lui Dumnezeu în istorie.

h. Notă discordantă face, după toate aparențele, teologia academică. Aceasta pare să așeze Sfânta Scriptură pe primul loc între sursele pe care își bazează elaborările teologice. Se poate constata cu ușurință faptul că în majoritatea lor, lucrările de teologie savantă, de școală, din perioada modernă își întemeiază pozițiile sau tezele pe citate din Sfânta Scriptură și din literatura patristică, și mai puțin sau chiar de loc pe evidența faptelor sau a vieții dintotdeauna și a celei prezente a Bisericii, fie în manifestarea ei comunitară, fie în cea personală.

Nici Sfânta Liturghie, nici celelalte Sfinte Taine sau lucrări sfințitoare ale Bisericii și nici viața duhovnicească și experiențele sau trăirile oamenilor duhovnicești nu constituie surse pentru această teologie academică. Excluderea tezaurului iconografic al Bisericii ca și a literaturii filocalice, a patericelor, a vieților sfinților și a literaturii duhovnicești în general, din bibliografia lucrărilor de teologie savantă este un argument greu de contestat în sprijinul celor de mai sus. Dacă luăm în calcul locul literaturii duhovnicești în viața monahilor și a credincioșilor simpli, și aceasta mai ales în ultimii ani – va trebui din nou să semnalăm o poziție încă disonantă față de aceștia a teologiei academice.

Trebuie să recunoaștem un reflex impropriu spațiului ortodox unde viața și lucrarea ca atare au prioritate în raport cu consemnarea sau comentarea în scris a vieții însăși, oricât de autorizată și autentică ar fi aceasta. Sigur că există un primat, nu absolut ci complementar al Sfintei Scripturi, dar nu la nivelul literei, ci la nivelul duhului.

i. Spațiul ortodox nu operează nici cu un primat absolut al Scripturii, limitat la cel al Sfintei Scripturi (vezi spațiul protestant și neoprotestant) sau chiar extins și la scrierile Sfinților Părinți, adică la Sfânta Tradiție (vezi și unele lucrări de teologie academică din spațiul ortodox) și nici cu un primat al autorității bisericesti instituționalizate (vezi spațiul tradiției romani-catolice), ci, operează, așa cum am văzut, cu primatul Duhului lui Dumnezeu, care se manifestă și în Sfânta Scriptură și în autoritatea bisericescă în măsura în care acestea sunt parte integrantă a organismului viu, umic și unitar al Bisericii ca atare. Duhul este cel care dă viață și se manifestă în ansamblul vieții Bisericii ca și în viața fiecărui mădular al comunității sau al trupului eclesial, pentru înțelegerea căreia funcționează ca repere fundamentale Sfânta Scriptură și celelalte monumente ale vieții Bisericii.

„Boala are uneori scopul de a smerii duhul” - Sfântul Ioan Scărarul.

“Dacă în general răbdarea întrece celelalte virtuți, răbdarea în boală întrece toate celelalte feluri de răbdare” - Sf. Ioan Gură de Aur.

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDAMNĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRUL**

SLĂVA ȚEI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

